

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 28 grudnia 2017 r.

Pozycja 284

POSTANOWIENIE z dnia 23 listopada 2017 r. Sygn. akt Ts 56/17

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Sławomira Wronkowska-Jaśkiewicz – przewodniczący i sprawozdawca
Grzegorz Jędrejek
Stanisław Rymar,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 6 czerwca 2017 r. o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej M.J. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą w T.,

p o s t a n a w i a:

nie uwzględnić zażalenia.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 6 marca 2017 r. (data nadania) M.J., prowadzący działalność gospodarczą pod firmą w T. (dalej: skarżący), wystąpił o stwierdzenie, że art. 130 § 2 zdanie drugie ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 1822, ze zm.; dalej: k.p.c.) jest niezgodny z art. 31 ust. 2 zdanie drugie, art. 64 ust. 2, a także art. 2 w związku z art. 45 ust. 1 Konstytucji.

Skarżący zarzucił, że w sprawie, w związku z którą wystąpił do Trybunału „doszło do sytuacji, w której norma prawa materialnego, określająca skutek czynności dokonywanych przez skarżącego [tj. norma wyrażona w art. 123 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny, Dz. U. z 2017 r. poz. 459], została ograniczona prawem procesowym mającym na celu jedynie zbadanie skutków stosowania prawa materialnego”.

Postanowieniem z 6 czerwca 2017 r. (doręczonym pełnomocnikowi skarżącego 16 czerwca 2017 r.) Trybunał odmówił nadania dalszego biegu skardze, stwierdziwszy, że nie spełnia ona podstawowej przesłanki określonej w art. 79 ust. 1 Konstytucji w związku z art. 53 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072; dalej: u.o.t.p. TK). Trybunał ustalił, że skarżący naruszenie swych praw łączy z wyrokiem Sądu Okręgowego w K. z grudnia 2016 r., który jednak nie został wydany na podstawie zakwestionowanego w skardze art. 130 § 2 k.p.c.

W zażaleniu złożonym 21 czerwca 2017 r. (data nadania) skarżący zakwestionował postanowienie Trybunału w całości. Wskazawszy na orzecznictwo Trybunału w sprawach

skargowych, zauważył, że przedmiotem skargi konstytucyjnej mogą być nie tylko przepisy wskazane w uzasadnieniu ostatecznego orzeczenia, „ale także te regulacje, które znajdują zastosowanie przy rozstrzygnięciu sprawy, mając bezpośredni wpływ na ukształtowanie osnowy sentencji”. Skarżący zarzucił, że wbrew temu co ustalił Trybunał, zaskarżony przez niego przepis znalazł zastosowanie, ponieważ na jego podstawie „pominięto w sprawie skutek określony w prawie materialnym co miało wpływ na ostateczny kształt i treść orzeczenia, w którym sąd oddalił powództwo”.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 61 ust. 5 ustawy z dnia 30 listopada 2017 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072; dalej: u.o.t.p. TK) skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu. Trybunał, w składzie trzech sędziów, rozpatruje zażalenie na posiedzeniu niejawnym (art. 37 ust. 1 pkt 3 lit. c w związku z art. 61 ust. 5-8 u.o.t.p. TK). Na etapie rozpoznania zażalenia Trybunał bada przede wszystkim, czy w wydanym postanowieniu prawidłowo stwierdził istnienie przesłanek odmowy nadania skardze dalszego biegu.

Zdaniem Trybunału zaskarżone postanowienie jest prawidłowe, a zarzuty sformułowane w zażaleniu nie podważają podstaw odmowy nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej.

Skarżący dowodzi, że skoro w wyroku z kwietnia 2016 r. Sąd Rejonowy w T. stwierdził, że zwrócone pozwy nie wywołały skutków prawnych, a co za tym idzie nie doszło przy ich pomocy do przerwania biegu przedawnienia roszczeń”, to zakwestionowany w skardze art. 130 § 2 zdanie drugie k.p.c. miał „wpływ na ostateczny kształt i treść orzeczenia, w którym sąd oddalił powództwo”.

Skarżący nie uwzględnił więc argumentów przedstawionych przez Trybunał w zakwestionowanym postanowieniu. Nie wziął pod uwagę przede wszystkim tego, że zwrot pozwów, o których mowa w orzeczeniu z kwietnia 2016 r. miał miejsce w innym – prawomocnie zakończonym przed złożeniem analizowanej skargi postępowaniu. Jak ustalił Trybunał – a czego skarżący w zażaleniu nie kwestionuje – przed wszczęciem postępowania, w związku z którym skarżący wniósł skargę do Trybunału (tj. przed 8 czerwca 2015 r.), Sąd Rejonowy w T. dwukrotnie rozpatrywał pozew skarżącego złożony przez niego w tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawie. Obie sprawy zakończyły się w 2012 r. zwrotem pism procesowych z powodu ich braków formalnych. W związku z tym, w postanowieniu z 6 czerwca 2017 r. Trybunał słusznie zauważył, że zakwestionowany w skardze art. 130 § 2 zdanie drugie k.p.c. determinował status prawny skarżącego w ten sposób, że brany był pod uwagę przez sąd pierwszej instancji, ale tylko jako element stanu faktycznego, w jakim znalazł się skarżący. Pomiędzy tym przepisem, a orzeczeniem o oddaleniu powództwa skarżącego z powodu przedawnienia roszczeń nie zachodzi zależność wymagana przez art. 79 ust. 1 Konstytucji.

Mając powyższe na względzie Trybunał – na podstawie art. 61 ust. 8 u.o.t.p. TK – nie uwzględnił zażalenia.